

Sygn. akt IV Pa 10/17

Dnia 28 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Jacek Witkowski

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko Zespołowi Szkół (...) w M.

o odszkodowanie

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 listopada 2016r. sygn. akt IV P 192/16

I. odrzuca apelację powódki D. M. w przedmiocie roszczenia o przywrócenie do pracy na stanowisku dyrektora Zespołu Szkół (...) w M. ;

II. oddala apelację pozwanego;

III. zasądza od Zespołu Szkół (...) w M. na rzecz powódki D. M. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 10/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 15 lipca 2016 r. przeciwko Zespołowi Szkół (...) w M. powódka D. M. domagała się od pozwanego kwoty 18.753,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, także zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Powódka podała, iż uchwałą z dnia 4 lipca 2016 r. zarząd powiatu (...) odwołał ją z funkcji dyrektora pozwanej szkoły na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. W uzasadnieniu tej uchwały wskazano szereg nieprawdziwych, a jednocześnie błahych informacji jako argumentów na jej odwołanie.

W pismach procesowych z 26 sierpnia 2016 r. powódka wniosła o orzeczenie bezskuteczności odwołania jej ze stanowiska dyrektora pozwanego, ewentualnie o przywrócenie jej do pracy na tym stanowisku, a w razie nieuwzględnienia tych roszczeń zasądzenie od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie wraz z ustawowymi odsetkami.

W toku postępowania pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach w pkt I. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 18.753,27 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem odwołanie powódki z funkcji dyrektora; w pkt II. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w pkt III wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.265,44 zł.

Rozstrzygnięcie to było skutkiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych.

Powódka od 1 września 1999 r. pełniła funkcję dyrektora Zespołu Szkół (...) w M.. Jej ostatnia kadencja upływała z dniem 31 sierpnia 2019 r.

Uchwałą nr 342/16 zarządu powiatu (...) z dnia 4 lipca 2016 r. powódka została odwołania z tym dniem ze stanowiska dyrektora pozwanego. Jako przyczynę wskazano niewłaściwe zarządzanie przez powódkę kierowaną przez nią placówką, co zagraża jakości kształcenia uczniów oraz interesowi publicznemu i destabilizuje funkcjonowanie szkoły. Podano również szesnaście okoliczności powodujących taką ocenę działalności powódki.

Jak stwierdził Sąd Rejonowy, stan faktyczny niniejszej sprawy okazał się bezsporny, jako że powódka zeznając na rozprawie przyznała okoliczności faktyczne, które znalazły się w uzasadnieniu zarządu powiatu (...). Dlatego zbędnym było prowadzenie w tym kierunku postępowania dowodowego, w myśl art. 229 kpc. Okoliczności te znalazły potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach z dokumentów, w tym m. in. protokołach z kontroli, korespondencji dyrektora pozwanego z organem prowadzącym oraz protokole posiedzenia zarządu powiatu (...).

W ocenie Sąd I instancji, uznał, iż zarzuty przedstawione powódce nie zasługiwały na aprobatę jako przyczyny odwołania jej z funkcji w zastosowanym trybie, tj. bez wypowiedzenia. Odnosząc się do sformułowanych zarzutów, Sąd Rejonowy poczynił następujące uwagi. Zarzuty braku protokołu za rok 2012 z przeprowadzonych kontroli obiektów należących do szkoły pod kątem zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków korzystania z tych obiektów oraz nieprzekazanie do wydziału Oświaty i Promocji kopii protokołów z przeprowadzonych kontroli obiektów za rok 2012 i 2015 nie są aktualne i nie rzutują na obecną ocenę sprawowania funkcji przez powódkę. Budynki szkoły były nowowytbudowane i dopuszczone w 2012 r. do użytkowania dla celów działalności dydaktyczno-wychowawczej. Zarzuty nieprzekazania do wydziału Oświaty i Promocji informacji o wypadkach uczniów, które miały miejsce w szkole w latach 2012-2016 oraz nieprzedstawienia podczas prowadzonej kontroli w siedzibie szkoły dokumentów w zakresie informacji o wypadkach osób pozostających pod opieką szkoły dotyczą uchybień formalnych, o niewielkiej doniosłości. Nie wpisują się zatem w pojęcie przypadku szczególnie uzasadnionego, czyli powodującego natychmiastowe odwołanie z funkcji dyrektora szkoły. Odnośnie okoliczności zatrudnienia siedmiu nauczycieli na podstawie umów o pracę na czas określony dłuższych niż jeden rok szkolny, zatrudnienia dwóch nauczycieli bez wymaganych kwalifikacji, bez wymaganej zgody organu sprawującego nadzór pedagogiczny, zastrzeżeń do polityki kadrowej prowadzonej u pozwanego, braku przedstawienia opinii prawnej w sprawie wielokrotnego zatrudniania nauczycieli na podstawie umowy o pracę na czas określony, analizy protokołu kontroli PIP, z którego wynika, że niektórzy nauczyciele mieli umowy o pracę na czas określony zawierane wielokrotnie, narażania budżetu powiatu z uwagi na postępujący konflikt w szkole, gdy nauczyciele kilkakrotnie zatrudnieni na czas określony zdecydują się dochodzić swoich roszczeń na drodze sądowej, Sąd uznał, że dyrektor szkoły prowadzi własną politykę kadrową, która ma zapewnić niezakłócone wypełnianie przez szkołę funkcji dydaktyczno-wychowawczych. Przy podejmowaniu decyzji o wyborze kandydata do zatrudnienia oraz podstawie prawnej zatrudnienia, dyrektor nie musi posługiwać się konkretnymi opiniami prawnymi. Po powtórnej analizie zatrudnienia dwóch nauczycieli nieposiadających kwalifikacji, powódka zakończyła z nimi współpracę. Zatrudnianie nauczycieli na podstawie umów o pracę zawieranych na czas określony wymaga indywidualnej oceny. Obowiązujące przepisy, w myśl art. 10 ust. 4 i 7 Karty Nauczyciela, nie zawierają zakazu zatrudniania w przedstawiony sposób. Natomiast tak zatrudnieniu nauczyciele, w razie uznania przez nich nieprawidłowości, mają uprawnienie wystąpić do sądu w przedmiocie kontroli zasadności zawieranych przez nich umów o pracę na czas określony. Trudno natomiast przewidywać efekty takich ewentualnych powództw nauczycieli, również w aspekcie skutków finansowych. Sąd Rejonowy zauważył, iż powódka

przychyliła się do uwag organu prowadzącego i zmieniła podstawę zatrudnienia nauczycieli, których wymieniono w wystąpieniu pokontrolnym. Dalszych uwag nie zgłaszała również PIP, która w bieżącym roku przeprowadziła kontrolę podstaw zatrudnienia nauczycieli. Sąd ten powołał się na orzeczenie NSA z 14 lutego 2013 r. sygn. akt I OSK 1797/12, w którym stwierdzono, iż nieprawidłowości w zakresie polityki kadrowej nie uzasadniają zwolnienia dyrektora w trybie art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Co do zarzutu nieprzestrzegania przez powódkę art. 39 ust. 1 pkt 5a ustawy o systemie oświaty oraz art. 7 ust. 2 pkt 6 Karty Nauczyciela dot. bezpieczeństwa i higieny pracowników oraz uczniów, Sąd Rejonowy stwierdził, iż są one gołosłowne, a organ prowadzący nie rozwinął, co konkretnie wbrew tym przepisom miała zrobić powódka i kiedy. Analizując zarzuty skarg nauczycieli na działanie dyrektora szkoły, kierowanych do Starostwa Powiatowego w M. pism mających świadczyć o nasilającym się konflikcie w szkole i podziale w ramach grona pedagogicznego jak również brak woli współpracy powódki w kwestii rozwiązania zaistniałego konfliktu, Sąd I instancji podał, iż opierają się one na anonimie i mają charakter pomówień, a organ prowadzący nie sprawdził, czy w jakiegokolwiek części są prawdziwe, mimo tego, że część nauczycieli z pozwanej szkoły skierowała do niego pisma, których treść przeczyła wcześniejszemu anonimowi. Sąd I instancji przytoczył również wyrok WSA w Poznaniu z 14 stycznia 2015 r. sygn. akt IV SA/Po 851/14, w którym podano, iż negatywna ocena w zakresie gospodarki finansowej szkoły lub innych zaniedbań dotyczących organizacji pracy szkoły, w tym konflikt z organem prowadzącym lub współpracownikami, nie mieszczą się w pojęciu szczególnie uzasadnionych przypadków w myśl art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Prowadzenie natomiast przez nauczyciela zajęć dydaktycznych w dniach wolnych od takich zajęć, za zgodą tego nauczyciela i uczestniczących w tych zajęciach uczniów, nie jest niezgodne z prawem. Z kolei zarzut braku zapewnienia odpowiednich warunków organizacyjnych do realizacji zadań dydaktycznych i opiekuńczo-wychowawczych jest ogólny i nieuzasadniony. Nie wiadomo bowiem o niespełnieniu jakich warunków organizacyjnych chodzi. Co do zakończenia wyjazdowego posiedzenia Rady Pedagogicznej interwencją Policji na skutek zakłócania porządku, Sąd Rejonowy wskazał, iż w posiedzeniu tym brali udział dorośli ludzie, którzy odpowiadają za swoje czyny, a ich zachowanie nie powinno w żaden sposób obciążać dyrektora szkoły.

Reasumując, Sąd Rejonowy podał, iż nie było zagrożenia interesu publicznego, jakim byłoby dalsze sprawowanie funkcji dyrektora pozwanej szkoły przez D. M.. Okoliczności przedstawione przez zarząd rady powiatu (...) nie stanowią zagrożenia dla interesu szkoły oraz jej uczniów. Tym samym, skoro odwołanie powódki ze stanowiska dyrektora pozwanego okazało się nieuzasadnione, to w sprawie należy odpowiednio zastosować art. 45 § 2 kp i art. 47¹ kp, które stanowią podstawę do zasądzenia odszkodowania. Sąd Rejonowy przychylił się do żądania zgłoszonego w pozwie i zasądził wskazaną tam kwotę, która jest jednocześnie niższa niż trzykrotność miesięcznego wynagrodzenia za pracę. Sąd Rejonowy powołując się na wyrok SN z 9 maja 1997 r. sygn. akt I PKN 138/97 podał, iż nauczycielowi odwołanemu z funkcji dyrektora szkoły z naruszeniem art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, przysługuje wyłącznie odszkodowanie. O kosztach procesu Sąd ten orzekł zgodnie z zasadną odpowiedzialności za wynik sprawy.

Od powyższego orzeczenia apelację złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za II instancję wg norm przepisanych. Apelujący sformułował następujące zarzuty:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego, tj.:

-przedłożonej w sprawie dokumentacji, protokołów kontroli, rejestru wypadków, pism dyrektora (...) w M., pism organu prowadzącego do dyrektora szkoły, zestawień, dokumentu odwołania powódki ze stanowiska, protokołu posiedzenia zarządu powiatu, prowadzącą do uwzględnienia powództwa, podczas gdy prawidłowa ocena wyżej wymienionego materiału dowodowego powinna prowadzić do konkluzji, iż nie jest możliwe dalsze realizowanie przez powódkę funkcji-kierowania pozwaną;

-zeznań powódki złożonych w trybie z art. 299 kpc, które to wyraźnie wskazują na prawdziwość stawianych jej przez organ prowadzący zarzutów, podczas gdy prawidłowa ich ocena powinna prowadzić do wniosku, iż powódka nie

powinna sprawować funkcji dyrektora szkoły, a zastosowany tryb z art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty jest prawidłowy;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 w zw. z art. art. 233 § 1 kpc przez uznanie za udowodnione, że naruszenia przedstawione w uzasadnieniu uchwały zarządu powiatu (...) z 4 lipca 2016 r. nie stanowią szczególnie uzasadnionego przypadku z art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, podczas gdy, pomimo zgłaszanych wniosków dowodowych, nie przeprowadzono w tym zakresie postępowania dowodowego w postaci przesłuchania świadków, a charakter zarzutów obligował do bezpośredniego ich przesłuchania celem ustalenia, czy dalsze zatrudnianie powódki było możliwe, celowe i umożliwiałoby niezakłóconą realizację przez szkołę zadań publicznych;

3. naruszenie art. 227 w zw. z art. 217 § 3 kpc, art. 258 i 232 kpc poprzez nieuzasadnioną odmowę przesłuchania świadków: P., R., B., G., K., L., P., G., G., D., D., K., A., G., N., P., K.-K., W.-L., P., W., W., S., podczas gdy zeznania tych świadków miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym do ustalenia, że dalsze sprawowanie przez powódkę funkcji godziło w interes publiczny uniemożliwiając prawidłową realizację przez szkołę powierzonych zadań;

4. naruszenie prawa materialnego art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty przez jego wadliwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że wskazane w uzasadnieniu uchwały powiatu (...) przyczyny odwołania ze stanowiska dyrektora pozwanej nie stanowiły naruszeń prawa- „szczególnie uzasadnionych przypadków”.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podał m. in., iż zaniechanie przesłuchania zawnioskowanych świadków uniemożliwiło ustalenie, czy w sprawie wystąpiły „przypadki szczególnie uzasadnione”, o których mowa w art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Tymczasem pomiędzy powódką a gronem pedagogicznym istnieje głęboki konflikt.

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powódka wniosła o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej, gdyż żadna ze wskazanych przyczyn odwołania powódki nie stanowi „szczególnie uzasadnionego przypadku”, o którym mowa w art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła również powódka, domagając się jego uchylenia w całości oraz zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością, tj. od rozprawy w dniu 21 września 2016 r. i przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przywrócenie powódki na stanowisko dyrektora pozwanego oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych. Powódka zarzuciła:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 67 § 1 kpc w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy o systemie oświaty skutkujące nieważnością postępowania w oparciu o treść art. 379 pkt 2 kpc z uwagi na brak organu powołanego do reprezentowania pozwanego, bowiem wobec stwierdzenia nieważności przez Wojewodę (...) rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 19 października 2016 r. uchwały zarządu powiatu (...) z 1 września 2016 r. nr 375/16 oraz stwierdzenia nieważności i uchylenia w całości przez Wojewodę (...) rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 22 listopada 2016 r. uchwały zarządu powiatu (...) z 14 września 2016 r. nr 388/16 w sprawie powierzenia M. P. funkcji dyrektora pozwanego, nie była ona uprawniona do reprezentowania pozwanego;

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 229 kpc poprzez uznanie, iż powódka przyznała okoliczności faktyczne, które wskazał zarządu powiatu (...) w uzasadnieniu uchwały z 4 lipca 2016 r., podczas gdy w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie 21 września 2016 r. powódka szczegółowo odniosła się do okoliczności jakie zostały podniesione w tej uchwale- zaprzeczając im oraz tłumacząc szczegółowo wszystkie postawione wobec niej zarzuty, a na rozprawie w dniu 18 listopada 2016 r. podtrzymała te wyjaśnienia;

3. naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw, z uwagi na które Sąd nie uwzględnił zgłoszonych przez powódkę roszczeń o uznanie bezskuteczności odwołania lub o przywrócenie do pracy na stanowisku dyrektora, co uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia i prowadzi do wniosku, iż Sąd nie rozpoznał roszczeń powódki;

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 2 kp w zw. z art. 47¹ kp poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące stwierdzeniem, iż dyrektorowi szkoły odwołanemu z pełnionej funkcji z naruszeniem art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty przysługuje wyłącznie odszkodowanie, podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym sprawy winien mieć zastosowanie art. 56 § 1 kp, który przyznaje również roszczenie o orzeczenie bezskuteczności odwołania lub przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy;

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 kp poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy w ustalonym stanie faktycznym sprawy powódce przysługiwało roszczenie o orzeczenie bezskuteczności odwołania lub przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach.

Uzasadniając zgłoszone zarzuty powódka powołała się na rozstrzygnięcia nadzorcze Wojewody (...) dotyczące nieważności uchwał zarządu powiatu (...): o odwołaniu powódki ze stanowiska dyrektora pozwanej, w sprawie powołania komisji konkursowej oraz w sprawie powierzenia M. P. funkcji dyrektora pozwanego jak również na okoliczność, iż WSA w Warszawie oddalił skargę zarządu powiatu (...) na pierwsze z rozstrzygnięć. Wywodziła, że obecna dyrektor pozwanego została powołana bezprawnie, co powodowało nieprawidłową reprezentację pozwanego podczas postępowania przed Sądem I instancji. Sąd ten nie rozpoznał również zgłoszonych przez powódkę roszczeń o uznanie bezskuteczności odwołania jej ze stanowiska dyrektora pozwanej, ewentualnie o przywrócenie jej do pracy na tym stanowisku.

W odpowiedzi na apelację powódki, pozwany wnosił o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie w całości. Uzasadniając pogląd o zasadności odrzucenia apelacji, pozwany podał, że apelacja powódki jest niedopuszczalna, gdyż dotyczy przedmiotu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia i nie ma on substratu zaskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja powódki nie znajduje uzasadnionych podstaw. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 67 par. 1 kpc w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jest bezpodstawny. Strona pozwana jest reprezentowana w toku procesu przed Sądem I instancji, jak również przed Sądem II instancji przez osobę uprawnioną, tj. dyrektora Zespołu Szkół (...) w M., M. P.. Rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia 19 października 2016 r. nie ma charakteru prawomocnego. W trakcie trwania procesu przed Sądem I instancji jak również przed Sądem Okręgowym nieważność uchwał zarządu powiatu (...) z dnia 4 lipca 2016 r. jak i z dnia 1 września 2016 r. nie były prawomocnie rozstrzygnięte, gdyż według informacji strony pozwanej na obecnym etapie sprawa toczy się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. Zatem ten stan rzeczy nie wywołuje skutków w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego co do ważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 2 kpc.

Odnosząc się do roszczenia powódki o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, tj. na stanowisko dyrektora Zespołu Szkół (...) w M., stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach nie wydał w tym przedmiocie rozstrzygnięcia. Zatem Sąd Okręgowy jako Sąd II instancji nie jest władny, aby merytorycznie odnieść się do tego roszczenia. Apelacja powódki w tej części podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Trafnie strona pozwana powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2011 r. w sprawie II PK 34/11, w którym to orzeczeniu Sąd Najwyższy jednoznacznie wypowiedział się, iż środek odwoławczy wniesiony od przedmiotu sporu nieobjętego rozstrzygnięciem w sentencji orzeczenia podlega odrzuceniu w myśl art. 373 kpc w zw. z art. 370 kpc. Sąd Okręgowy podziela wywody zawarte w tym wyroku Sądu Najwyższego.

W zakresie apelacji strony pozwanej dotyczącej naruszenia art. 233 par. 1 kpc poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego, a także zarzutu naruszenia przepisu postępowania art. 232 kpc w zw. z art. 233 par. 1 kpc oraz naruszenia przepisów art. 227 kpc w zw. z art. 217 par. 3 kpc, zdaniem Sądu Okręgowego, zarzuty te nie znajdują uzasadnionych podstaw. Sąd Rejonowy dokonał szczegółowych ustaleń zarzutów postawionych powódce i właściwie je ocenił. Sąd ten trafnie ocenił, iż większość zarzutów, które postawiono powódce w piśmie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę w trybie art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, są to w większości zarzuty słuszne, natomiast

nie stanowiły wystarczających przesłanek do odwołania dyrektora szkoły we wskazanym wyżej trybie. Trafnie Sąd pierwszej instancji przywołał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 kwietnia 2013 r., w którym to orzeczeniu Sąd ten wypowiedział się w kwestii pojęcia „szczególnie uzasadnione przypadki”. Wskazano w wywodach, iż muszą to być sytuacje obiektywnie powodujące destabilizację pod względem dydaktycznym, wychowawczym czy oświatowym jednostki oświatowej kierowanej przez nauczyciela, a jedyną możliwością zapobiegnięcia takiej sytuacji jest odwołanie dyrektora w trakcie roku szkolnego. Sąd Rejonowy szczegółowo omówił zarzuty przedstawione powódce wskazując, iż szereg uchybień, które popełniła powódka, odnosi się do kwestii formalnych o niewielkiej doniosłości takich jak nieprzekazanie protokołów kontroli budynków w 2014 r. czy też do zdarzeń zaistniałych kilka lat wcześniej takich jak brak protokołów kontroli obiektów za rok 2012 pod kątem zapewnienia warunków zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną Sądu Rejonowego co do charakteru tych uchybień po stronie powódki jak i stopnia ich doniosłości pod kątem oceny, czy mogły one skutkować odwołaniem powódki ze stanowiska dyrektora w trybie natychmiastowym. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji trafnie zasądził od pozwanego Zespołu Szkół (...) w M. odszkodowanie odpowiadające trzymiesięcznemu wynagrodzeniu powódki. Podkreślić należy, iż SN w wyroku z dnia 19 maja 2009 r. w sprawie II PK 288/08 w uzasadnieniu swojego orzeczenia stwierdził, iż zakres odszkodowania na rzecz dyrektora szkoły odwołanego z naruszeniem art. 38 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, powinien obejmować nie tylko dodatek funkcyjny, ale również wynagrodzenie zasadnicze oraz, że znajdują zastosowanie odpowiednio przepisy art. 45 par. 2 kp i art. 47¹ kp. W tej sytuacji uznać należało, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie przyznania powódce odszkodowania odpowiadającemu 3-miesięcznemu pełnemu wynagrodzeniu, jest zgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w tej części oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy zasądził na podstawie art. 98 par. 1 kpc w zw. z par. 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668) od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.